

Posudek školitele

Ondřej Černý: *Filmy Našich LET*.
Bakalářská práce. Praha: KFS FF UK 2019.

Plzeňan Ondřej Černý se ve své bakalářské práci věnoval nejvýznamnější filmové události plzeňského kulturního života – festivalu Finále, resp. Finále Plzeň. Leží tedy před námi další z monografických profilů domácího filmového festivalu, jež se v tuzemsku začaly vynořovat poté, co bylo téma filmových festivalů na mezinárodním poli identifikováno jako další z cílů nové filmové historie. Ondřej Černý toto badatelské dění z dálky snad zahlédl, jak tomu alespoň nasvědčuje přinejmenším důležitý titul Marijke de Valck osamoceně uvedený v literatuře, ale akademický přístup k obdobnému tématu mu do krve zjevně nevstoupil. Jeho uchopení tématu je především empirické a upřímně řečeno – ke škodě věci, protože tak musel nezbytně rezignovat na analytické myšlení, které by jej jednak přimělo vytvořit si metodologický rámec a jednak uchovat si od zkoumané události patřičný odstup. Není to právě jednoduchý úkol, je-li člověk insider (je to tak, že?), ale kupříkladu Jan Hlubek to v analogické pozici vůči jihlavskému festivalu dokázal. Mimochodem právě Hlubkovu diplomovou práci *MFDF Jihlava: síťová stavba jako základ utváření festivalové identity* (2010) v Černého literatuře citelně postrádám stejně jako disertaci Andrey Slovákové *Filmové festivaly ve vztahu k okrajovým částem kinematografie* (2016).

Máme tedy co do činění s textem, který má všechny formální náležitosti, jaké má mít, ale je usazen v jiné žánrové poloze, než je na naší katedře běžné – namísto akademického psaní míří autor spíše k psaní informačně propagačnímu a to mu jde docela dobře. Umím si představit, že po nezbytných úpravách by Černého práce mohla klidně vyjít knižně třeba u příležitosti nějakého FINÁLEho kulatého ročníku. Je na to dostatečně informativní, dostatečně uctívá ke všem štábům minulým i přítomným a dostatečně festivalu přející. Alternativou této uhlazené cestě (za kterou je samozřejmě spoustu práce, to ne, že ne) mohlo být klopýtání kamenitým úvozem plným drsných, a přitom zásadních otázek a patřičně nejednoznačných odpovědí, o které koneckonců ani nemusí vůbec jít. Kupříkladu: není to vlastně pohrobek státního filmu? neplní jeho funkci přirozeně a účinněji Český lev? o čem esenciálně vlastně je festival národního filmu (Plzeň není osamocený případ)? k čemu festival národního filmu, když se skoro všechno rodí jako koprodukce? proč je vůbec soutěžní? anebo naopak proč má krucinál národní festival čistě zahraniční porotu, to se jako posuzuje mezinárodní komunikativnost soutěžních filmů? a proč? že by konec básníků Vysočiny?

zhlajchšaltujeme národní kinematografii, aby odpovídala evropským diváckým normám (připomeňme si, že Wyspiańského i Wajdova *Veselka* byla skutečně srozumitelná jen Krakovanům)? Nejde o to, jak na podobné otázky odpovíme, ale o to, že jimi rozevíráme problém, v tomto případě fenomén festivalu národních filmů.

Autor se některých těchto otázek dotýká, resp. zmiňuje je, pokud je nastolují jeho respondenti z festivalového zákulisí, hlavní to zdroj autorových informací. Autor je pokorně reprodukuje, on sám jako by tu nebyl. Festival tak neportrétuje on, nýbrž lidé na festivalu zainteresovaní a s ním spjatí. To jsou principiální limity Černého práce, práce jinak materiálově dobře založené, práce svědomité etc. etc.

Měl bych s tím velký problém, kdybychom se nepohybovali na bakalářském stupni, ale jako bakalářská práce je pro mě Černého text *Filmy NAšich LEt* **akceptovatelný** a po delším váhání navrhuji diskutovat známku **velmi dobře**.

Chýnov 31. 8. 2019

Prof. PhDr. Ivan Klimeš